

Knjiga proroka Daniela - Broj četrdeset i sedam

Razotkrivanje obmanjujućih doktrina: kritička analiza Daniela 8 i izazova adventističkoj teologiji

Jeff Pippenger

2024-01-11

Kada je mali rog Rima prikazan u devetom do dvanaestom retku osmog poglavlja Daniela, on je iskvaren simbol, jer je simbol transvestitizma, prerusavanja koje oscilira između muškoga i ženskoga. To je u skladu s mileritskim razumijevanjem da je Rim bio predstavljen u dvjema fazama: prva faza bila je rimska državna vlast, a druga faza rimska crkvena vlast; no u oscilaciji rodova u tim retcima mali rog izlazi iz povijesnog i proročkog slijeda (iskvaren je). Ipak, svaki od ta četiri retka predstavlja povijest izravno povezanu ili s rimskom državnom vlašću ili s rimskom crkvenom vlašću. Poganski Rim progonio je sve koji su se opirali njegovoj carskoj vlasti, ali progonstvo papinskoga Rima (ženskoga) u desetom retku posebno je usmjereno protiv neba.

U mileritkom razumijevanju da je Rim bio četvrto i posljednje kraljevstvo, osciliranje od države prema crkvi pa ponovno prema državi pa opet prema crkvi ne bi predstavljalo nikakvu poteškoću. Oni su vidjeli mješavinu željeza i gline u stopalima iz drugoga poglavlja Danielove knjige te su je jednostavno razumjeli kao dvije faze Rima, ne mareći za to da odrede neki poseban povijesni slijed četvrtoga i petoga kraljevstva. Isto su razumjeli i za sedmo poglavlje, gdje je rog koji je govorio velike riječi protiv Svevišnjega iščupao tri roga između izvornih deset rogova zvijeri Rima. Čak i da je Miller prepoznao osciliranje roda u recima devet do dvanaest, to bi za njegovo razumijevanje četvrtoga kraljevstva kao Rima bilo nevažno. U mileritkom razumijevanju četvrto je kraljevstvo završilo 1798. godine, a sljedeći proročki događaj bio je Drugi Kristov dolazak.

Ženski rog označava ženu koja čini duhovno bludništvo s muškim rogom te je prikazana u desetom i dvanaestom retku.

I uzvisi se sve do vojske nebeske; i obori na zemlju neke od te vojske i od zvijezda, te ih pogazi. Daniel 8:10.

Progonstvo papinske vlasti bilo je usmjereno protiv kršćanstva (vojske nebeske), a u dvanaestom retku papinski Rim (ženski rod) prima vlast da izvrši svoje ubojito djelo putem prijestupa bludničenja s kraljevima Europe.

I vojska mu bi predana protiv svagdašnje žrtve zbog prijestupa, te obori istinu na zemlju; i djelovaše, i napredovaše. Daniel 8,12.

„Vojska” u retku predstavljaju vojnu silu koja je papinstvu dana „protiv svagdašnje”. Riječ „protiv” znači „od”. Od poganskih kraljeva Europe (poganskoga Rima), predstavljenih „svagdašnjom”, vojna potpora („vojska”) dana je papinstvu „zbog prijestupa”. Spoj crkve i države, pri čemu crkva upravlja tim odnosom, jest „prijestup”. Vino toga prijestupa jest kršćanska krv. Jednom kad je papinstvo zadobilo nadzor nad vojskama poganskoga Rima, papski Rim („ono”)

„obori istinu na zemlju; i djelovaše, i napredovaše.“

U Danielu, u jedanaestom poglavlju, trideset i prvom retku, također je prikazano predavanje vojski papinskom Rimu:

I mišice će stajati na njegovoj strani, i one će oskvrnuti Svetište snage, i ukinut će svagdašnju žrtvu, i postaviti će gadost koja pustoši. Daniel 11:31.

Stih prepoznaje povijesni prijelaz s poganskoga Rima na papinski Rim. U stihu su „mišice” europski kraljevi koji su počeli ustajati u obranu papinstva počevši od Klodviga, kralja Franaka (Francuska), godine 496. „Mišice” su također oskvrnule „svetište snage” (grad Rim) neprekidnim ratovanjem od četvrtoga stoljeća pa nadalje do godine 538. „Mišice” su također uklonile poganski otpor usponu papinstva, te je do godine 508. poganski otpor bio dovršen.

Riječ prevedena kao „ukloniti” jest hebrejska riječ „sur” i znači „odstraniti”. „Mišice” su postavile „gnusobu pustoši” (papinstvo) na prijestolje zemlje godine 538. Kada Daniel 8,12 utvrđuje da je „vojska” dana ženskom malom rogu, to se slaže sa svjedočanstvom retka trideset i prvoga jedanaestoga poglavlja. Knjiga Otkrivenja također svjedoči o istoj istini u trinaestome poglavlju.

I Zvijer koju vidjeh bijaše kao leopard, a noge joj kao noge medvjeda, a usta njezina kao usta lava; i zmaj joj dade svoju silu, i svoje prijestolje, i veliku vlast. Otkrivenje 13,2.

Sestra White izravno poistovjećuje zvijer iz drugoga retka s papinstvom, a zmaja u tom retku s poganskim Rimom. Poganski Rim dao je papinstvu tri stvari: „svoju silu, i svoje prijestolje, i veliku vlast.”

Vojna sila dana je poganskom Rimu počevši s Klodvigom godine 496. „Prijestolje” s kojega će vladati dano je papinstvu godine 330., kada je car Konstantin premjestio svoju prijestolnicu u Konstantinopol, ostavivši svoj bivši glavni grad Rim pod nadzorom papinske crkve. Godine 533. car Justinijan odredio je da je papa glava crkve i ispravljač heretika, predajući svoju „veliku vlast” rimskom papi. Dvanaesti redak osmog poglavlja Danielove knjige označuje vrijeme kada je dana „vojska”, a o toj proročkoj istini svjedoče mnogi svjedoci. Od toga vremena (počevši od godine 496.) papinstvo je „napredovalo”.

Nastavit će „djelovati” i „napredovati” sve dok se ne dovrši gnjev protiv sjevernoga kraljevstva Izraela 1798. godine, kada je papinstvo zadobilo svoju smrtonosnu ranu.

I kralj će činiti po svojoj volji; uzvisit će se i uzveličati iznad svakoga boga te će govoriti čudesne stvari protiv Boga nad bogovima; i napredovat će dok se ne izvrši gnjev, jer će se izvršiti ono što je određeno. Daniel 11:36.

Deveti redak osmoga poglavlja opisuje muški Rim (poganski Rim) i prikazuje trostupanjski osvajački proces koji je poganski Rim ostvario te koji je predoznačio tri zemljopisna područja koja su morala biti osvojena kako bi papinski Rim bio uspostavljen na prijestolju zemlje, kao što to predstavljaju tri roga koja su bila iščupana u sedmom poglavlju. Ta dva trostupanjska osvajanja poganskoga i papinskoga Rima predstavljala su tri zemljopisne prepreke suvremenoga Rima u recima četrdeset do četrdeset tri jedanaestoga poglavlja Daniela. Zatim se u osmome poglavlju,

jedanaestom retku, ponovno prikazuje muški mali rog (poganski Rim). U tom retku posvećena je logika toliko čvrsta da su podrugljivi ljudi koji vladaju Jeruzalemom bili prisiljeni uvesti nekoliko teoloških laži kako bi podigli svoj krivotvoreni temelj.

Da, uzvisi se čak do Kneza vojske, i po njemu bi ukinuta svagdašnja žrtva, i oboreno mjesto njegova Svetišta. Daniel 8,11.

Dok počinjemo razmatrati krivotvorene novčiće i dragulje koji su uvedeni u adventizam od 1863. godine, valja primijetiti da postoje dva glavna područja navodne teološke stručnosti kojima se adventizam diči kao osnovom za podupiranje nauka otpaloga protestantizma i katolicizma. Tvrdnja koju iznose suvremeni teolozi adventizma jest da su oni ili stručnjaci za biblijsku povijest, ili stručnjaci za biblijske jezike. Njihova primjena toga retka otkriva da im je proročka riječ postala kao zapečaćena knjiga, a također otkriva da je njihova tvrdnja da su stručnjaci za biblijske jezike naprosto suvremena manifestacija farizejstva.

Prvo je zanemarivanje oscilacije rodova za mali rog u recima devet do dvanaest. Kad bi doista bili stručnjaci za hebrejski jezik, ne bi nijekali niti umanjivali činjenicu da je Daniel namjerno upotrijebio oscilaciju roda u tim recima. Mali rog prikazan je u oba roda, a ti se rodovi kroz retke smjenjuju. Teolozi nastoje tu činjenicu prikriti bezvrijednim smetnjem i krivotvorenim novcem, jer ona jasno pokazuje da redak jedanaesti označuje poganski, a ne papinski Rim. Oni, naravno, ustraju na tome da je mali rog iz retka jedanaest papa, premda je to zapravo poganski Rim.

Jednom kada se prizna da su dva od četiri retka o malom rogu u muškom, a dva u ženskom rodu, tada je jednostavno uključiti biblijsku istinu da žena u biblijskom proroštvu predstavlja crkvu, a muškarac predstavlja državu. Poznavanje toga omogućuje svima koji žele vidjeti da je mali rog iz jedanaestog retka muškoga roda Rim (poganski Rim), a ne ženskoga roda Rim (papinski Rim).

Stih se, dakle, razumije kao pouka da se poganski Rim (on) uzvisio do Kneza vojske, kao što je poganski Rim učinio kada je Kneza vojske postavio na križ Golgote. Ne samo da se poganski Rim uzvisio protiv Krista na križu, nego stih dalje kaže da je po njemu (poganskom Rimu) „svagdašnja žrtva bila ukinuta“.

U knjizi proroka Daniela postoje dvije hebrejske riječi koje se obje prevode kao „ukloniti“. Te su riječi „sur“ i „rum“. Obje se riječi upotrebljavaju u službi Svetišta. Sur znači ukloniti ili odstraniti, i kada se pepeo sa žrtvenika u Svetištu uklanjao, riječ kojom se opisivalo uklanjanje pepela bila je „sur“. Riječ „rum“ znači uzdignuti i uzvisiti, i kada je svećenik u Svetištu trebao uzdignuti žrtvu prikaznicu, trebao je „rum“ (uzdignuti) prinos. U jedanaestom retku poganski Rim („svagdanja žrtva“) trebao je „rum“ (ukloniti) poganstvo time što će uzdignuti i uzvisiti religiju poganstva.

Poganski Rim uzvisit će i uzdići religiju poganstva. Adventistički teolozi koji tvrde da su stručnjaci za biblijske jezike odlučuju svaki slučaj izraza „oduzeti“ u knjizi Daniela tumačiti kao „ukloniti“. Oni propuštaju priznati Danielov osebujan i precizan način pisanja te se tako postavljaju iznad proroka Daniela.

Teolozi koji tvrde da razumiju biblijske jezike iznose argumente kako bi opravdali zašto je Daniel navodno namjeravao reći isto kada je upotrijebio dvije različite riječi. Oni pružaju duga i zamorna

proučavanja riječi kako bi poduprli svoje lažne tvrdnje. Teolozi koji tvrde da razumiju biblijsku povijest tvrde da se lažna primjena temelji na priznanju da ista riječ u različitim povijesnim razdobljima može značiti nešto drukčije, te da stoga, kada je Daniel upotrijebio dvije različite riječi, samo povijesni stručnjak može utvrditi što je Daniel doista mislio. Važno je prepoznati ove dvije lažne metode, jer ih često primjenjuju teolozi koji nastoje prikriti se od metodologije „red na red”.

Da, uzvisio se čak do kneza vojske, i po njemu je ukinuta svagdašnja žrtva, a mjesto njegova Svetišća bilo je oboreno. Daniel 8,11.

Riječ prevedena kao „uklonjena” u tom retku znači „podići i uzvisiti”. Ona ne znači odstraniti. Ta činjenica stvara zbrku i proturječje za adventističke teologe, jer njihove pretpostavke ne opstaju pod jednostavnim razmatranjem retka kada se na redak primijeni stvarna definicija riječi koju je Daniel upotrijebio. Oni tvrde da je mali rog iz toga retka papinski Rim, te bi stoga redak glasio da je „po njemu” (papinskom Rimu) „svagdašnja bila uzdignuta.”

Njima, naravno, nije nikakav problem uključiti dodanu riječ za koju sestra White izričito kaže da je dodana ljudskom mudrošću i da se ne odnosi na tekst.

„Tada sam u vezi sa ‘svagdašnjom’ (Daniel 8,12) vidjela da je riječ ‘žrtva’ dodana ljudskom mudrošću i da ne pripada tekstu, te da je Gospod dao ispravno razumijevanje toga onima koji su objavljivali vijest o času suda.“ Rani spisi, 74.

Oni poistovjećuju „svagdašnju” s Kristovom službom u Svetišću, tako da „svagdašnja žrtva” podupire pojam da je „svagdašnja” Kristovo žrtveno djelo u nebeskom Svetišću. No nadahnuće utvrđuje da riječ „žrtva” „ne pripada tekstu”.

Kada pijanci Efrajimovi poistovjete „svagdašnju žrtvu” s Kristovom službom u Svetišću, redak bi tada glasio: „po njemu” (papinskom Rimu) „svagdašnja žrtva bi uzeta”, ili bi glasio: „po papinskoj vlasti, Kristova služba u Svetišću bila je uzeta.” Oni doista naučavaju tu laž. Ustraju na tome da je kroz tamu papinske vladavine pravo razumijevanje Kristove službe u Svetišću bilo uklonjeno iz ljudskih umova.

Ipak, riječ prevedena kao „uzeti”, ne znači ukloniti; ona znači podići i uzvisiti. Kad bi samoproглаšeni stručnjaci za biblijske jezike ispravno primijenili značenje hebrejske riječi „rum” na taj odlomak, njihov bi prijevod morao glasniti: „po papinskoj vlasti, Kristova služba u Svetišću bila je podignuta i uzvišena.” Kada je papinstvo ikada podiglo i uzvisilo Krista?

Oni nastoje nametnuti definiciju hebrejske riječi „sur” hebrejskoj riječi „rum”. Daniel upotrebljava riječ „sur”, koja znači ukloniti, u vezi s „svagdašnjom” u još dva druga retka, ali u jedanaestom retku Daniel je izabrao riječ „rum”, koja znači uzdići i proslaviti. Ne samo da je zbrka izmišljotina o ovom retku ludost zbog izvrtanja značenja riječi prevedene kao „ukloniti”, nego nikada nije postojalo vrijeme kada je Kristova služba u Svetišću na bilo koji način bila uklonjena od ljudi.

A ovaj, budući da ostaje dovijeka, ima neprolazno svećeništvo. Stoga i može potpuno spasiti one koji po njemu pristupaju Bogu, jer uvijek živi da posreduje za njih. Hebrejima 7,24.25.

Tvrditi, kako to čine adventistički teolozi, u pokušaju da podupru svoju pogrešnu primjenu toga retka, da je postojalo razdoblje u kojem je papinstvo vršilo neku vrstu vlasti kako bi uklonilo Kristovu zagovorničku službu u Svetišću, apsurdno je!

Ali teolozi ne naučavaju da redak pokazuje kako je papinstvo uzdiglo i uzvisilo Kristovu službu u Svetišću. Oni izbjegavaju značenje Danielovih riječi i nadahnuti savjet Ellen White, kako bi naučavali ono što sami žele naučavati, usprkos svjedočanstvu Danielovih riječi.

Da, uzvisi se čak do kneza vojske, i po njemu bi ukinuta svagdašnja žrtva te oboreno mjesto njegova Svetišća. Daniel 8,11.

Teolozi naučavaju da taj redak znači: „papinskom je vlašću uklonjena Kristova služba u Svetišću“, a uklanjanje Kristove službe u Svetišću iz misli ljudi podupire se tvrdnjom da je, u vezi s tim uklanjanjem, mjesto Kristova „Svetišća bilo oboreno“. Nema nijednoga retka u Božjoj Riječi koji bi pokazivao da je nebesko Svetište, u kojem Krist obavlja svoju posredničku službu, ikada bilo oboreno. Niti postoji ijedan biblijski odlomak koji bi pokazivao da je samo nebo, koje je „mjesto njegova Svetišća“, ikada bilo oboreno. Još jednom, teolozi se postavljaju iznad proroka Daniela, jer ustrajavaju da se izraz „mjesto njegova Svetišća“ u tome retku odnosi na Božje Svetište, unatoč činjenici da Daniel naučava upravo suprotno toj zamisli.

Samoproглашeni stručnjaci za hebrejski jezik ustraju na tome da se u tom retku hebrejsku riječ „rum“ mora razumjeti u značenju hebrejske riječi „sur“. Oni također ustraju na tome da se hebrejsku riječ „miqdash“ mora razumjeti kao hebrejsku riječ „qodesh“. „Miqdash“ i „qodash“ obje se u Danielovoj knjizi prevode jednostavno kao „svetište“, no imaju različita značenja. „Miqdash“ označava bilo koje svetište, bilo da je riječ o Božjem svetišću ili o poganskom svetišću. To je opća riječ za svetište, ali „qodesh“ se u Bibliji rabi samo za označavanje Božjega svetišta.

Daniel je znao razliku između poganskoga svetišta i Božjega svetišta. Da je Daniel namjeravao označiti pogansko svetište, upotrijebio bi riječ „miqdash“. Zapanjuje me što navodni stručnjaci za hebrejski jezik nikada ne uzimaju u obzir činjenicu da Daniel u četiri uzastopna retka tri puta rabi obje riječi. Danielova uporaba tih dviju hebrejskih riječi, koje se obje prevode kao „svetište“, određuje značenje za koje je Daniel želio da bude shvaćeno.

Da, uzvisio se čak do kneza vojske, i po njemu bi ukinuta svagdašnja žrtva, a mjesto njegova Svetišća oboreno. I vojska mu bi dana protiv svagdašnje žrtve zbog prijestupa, i istina bi bačena na zemlju; i on djelovao, i napredovao. Tada čuh jednoga sveca gdje govori, a drugi svetac reče onomu određenom svecu koji govoraše: Dokle će trajati viđenje o svagdašnjoj žrtvi i o prijestupu pustoši, da se i Svetište i vojska predaju da budu pogaženi? A on mi reče: Do dvije tisuće i tri stotine dana; tada će Svetište biti očišćeno. Daniel 8:11–14.

Upravo u istom odlomku koji sadrži temelj adventizma, Daniel rabi dvije različite hebrejske riječi koje se obje prevode kao „svetište“. U trinaestom i četrnaestom retku Daniel je odabrao upotrijebiti hebrejsku riječ za „svetište“ koja se u Bibliji rabi isključivo za označavanje Božjega svetišta, ali u jedanaestom retku Daniel je upotrijebio opću ili generičku hebrejsku riječ koja može označavati Božje svetište, ali može označavati i pogansko svetište.

Da je Daniel u jedanaestom retku želio označiti „svetište“ kao Božje svetište, upotrijebio bi istu hebrejsku riječ koju je upotrijebio dvaput unutar sljedeća tri retka. Posve je jasno da je Daniel pravio razliku između poganskoga svetišta u jedanaestom retku i Božjega svetišta u trinaestom i četrnaestom retku! Ali pijanci Efrajimovi tvrde da je „mjesto njegova svetišta“ koje je bilo „oboreno“ u jedanaestom retku bilo mjesto Božjega svetišta, premda izbjegavaju riječ „mjesto“.

Oni naučavaju da je papinstvo ukinulo Kristovu službu posredovanja i oborilo istinu o nebeskom svetištu. No Daniel je jasno rekao da „svetište“ u jedanaestom retku nije bilo Božje svetište, nego pogansko svetište. Daniel je jednako jasno rekao da nije bilo oboreno „svetište“, nego „mjesto“ njegova svetišta.

Odbijajući priznati namjerno rodno kolebanje u redcima devet do dvanaest, suvremeni su teolozi prihvatili definiciju „svagdašnje žrtve“ koja je potekla iz otpalog protestantizma te počeli graditi temelj na pijesku ljudskih nagađanja, predaje i običaja. Kada dođu do jedanaestoga retka, čak odbacuju nadahnuti savjet sestre White, koji je utvrdio da je Millerovo razumijevanje „svagdašnje žrtve“ kao poganstva bilo ispravno, te počinju primjenjivati umijeće obmanjujućeg skretanja pozornosti i nagađanja kako bi obranili svoju ljubav prema katoličkoj i protestantskoj teologiji.

U tom retku poganski Rim pretvaraju u papinski Rim, a riječi koja znači „uzdići i uzvisiti“ silom nameću značenje „ukloniti“. Sotonski simbol „svagdašnje žrtve“ određuju kao pobožanski simbol, a zatim ustraju na tome da je poganski hram Božji hram, izbjegavajući pritom izravno upućivanje na „mjesto“ Svetiša. A „neuki“ (kako ih Izaija označuje), koji će razumjeti jedino ako im „učeni“ kažu da je tako, prihvaćaju to jelo basana na vlastitu propast.

U sljedećem ćemo članku nastaviti naše razmatranje porasta spoznaje, prikazanog kao dragulji u Millerovu snu.

„Apostol Pavao upozorava nas da će ‘neki otpasti od vjere, pristajući uz zavodljive duhove i nauke đavolske’. To je ono što možemo očekivati. Naše će najveće kušnje doći zbog one skupine koja je nekoć zastupala istinu, ali se od nje odvraća k svijetu te je s mržnjom i porugom gazi nogama. Bog ima djelo za svoje vjerne sluge. Napadima neprijatelja valja se suprotstaviti istinom njegove riječi. Laž mora biti razotkrivena, njezin pravi karakter mora biti otkriven, a svjetlo zakona Jahvina mora zasjati u moralnu tamu svijeta. Mi trebamo iznijeti zahtjeve njegove riječi. Nećemo ostati bez krivnje ako zanemarimo tu svečanu dužnost. Ali dok stojimo u obrani istine, nemojmo stajati u obrani sebe i praviti veliku buku zato što smo pozvani podnositi sramotu i pogrešno prikazivanje. Nemojmo sažalijevati sami sebe, nego budimo vrlo revni za zakon Svevišnjega.“

„Apostol kaže: ‘Doći će vrijeme kada neće podnositi zdrav nauk, nego će po svojim vlastitim požudama nagomilavati sebi učitelje, jer ih svrbe uši; i odvratit će uši od istine te će se okrenuti bajkama.’ Na sve strane vidimo ljude koje lako odvođe u ropstvo varljive maštarije onih koji ukidaju riječ Božju; ali kada im se iznese istina, ispunjavaju se nestrpljivošću i gnjevom. No apostolova opomena služi Božjemu glasi: ‘A ti budi trijezan u svemu, podnosi nevolje, vrši djelo evanđelista, potpuno izvrši svoju službu.’ U njegovo su vrijeme neki napustili Gospodnje djelo. On piše: ‘Dema me ostavio, zavaljevši sadašnji svijet;’ i opet kaže: ‘Aleksandar kovač

nanio mi je mnogo zla: Gospodin neka mu plati po njegovim djelima; čuvaj ga se i ti, jer se veoma protivio našim riječima.”

„Proroci i apostoli proživljavali su slične kušnje protivljenja i poruge, a čak je i neokaljano Jaganjce Božje bilo iskušavano u svemu kao i mi. Podnio je protivljenje grešnika protiv samoga sebe.”

„Svako upozorenje za ovo vrijeme mora se vjerno iznijeti; ali ‘sluga Gospodnji ne treba da se prepire, nego da bude blag prema svima, kadar poučiti, strpljiv; u krotkosti poučavajući one koji se sami sebi protive.’ Moramo brižljivo čuvati riječi svojega Boga da se ne bismo onečistili varljivim djelovanjem onih koji su otpali od vjere. Njihovu duhu i utjecaju trebamo se oduprijeti istim oružjem kojim se poslužio naš Učitelj kada ga je napao knez tame,—‘Pisano je.’ Trebamo naučiti vješto rukovati Božjom riječju. Opomena glasi: ‘Potrudi se pokazati se prokušanim pred Bogom, kao radnik koji se nema čega stidjeti, koji pravo upravlja riječju istine.’ Potreban je marljiv rad te usrdna molitva i vjera kako bi se odgovorilo na izvijene zablude lažnih učitelja i zavodnika; jer ‘u posljednje će dane nastati teška vremena. Jer ljudi će biti samoljupci, lakomi, hvastavi, oholi, hulitelji, neposlušni roditeljima, nezahvalni, nesveti, bez naravne ljubavi, nepomirljivi, klevetnici, neobuzdani, okrutni, neprijatelji dobra, izdajnici, nagli, naduti, ljubitelji užitaka više nego ljubitelji Boga; imaju obličje pobožnosti, ali se odriču njezine sile: takvih se kloni.’ Ove riječi prikazuju karakter ljudi s kojima će se sluge Božje morati susretati. ‘Klevetnici’, ‘neprijatelji dobra’ napadat će one koji su vjerni svome Bogu u ovom izopačenom naraštaju. Ali poslanik Neba mora očitovati duh koji se pokazao u Učitelju. U poniznosti i ljubavi mora raditi za spasenje ljudi.

„Pavao nastavlja govoriti o onima koji se protive djelu Božjem, uspoređujući ih s ljudima koji su ratovali protiv vjernih u vrijeme drevnoga Izraela. On kaže: ‘Kao što se Janes i Jambres usprotiviše Mojsiju, tako se i ovi protive istini; ljudi pokvarena uma, nepodobni u pogledu vjere. Ali neće dalje napredovati, jer će njihova ludost biti očita svima, kao što je bila i njihova.’ Znamo da dolazi vrijeme kada će se razotkriti ludost ratovanja protiv Boga. Možemo si priuštiti da čekamo u mirnoj strpljivosti i povjerenju, ma koliko bili klevetani i prezreni; jer ‘nema ništa tajno što se neće očitovati’, i oni koji časte Boga bit će od njega počašćeni pred ljudima i anđelima. Pozvani smo sudjelovati u patnjama reformatora. Pisano je: ‘Pogrdbe onih koji tebe grde padoše na mene.’ Krist razumije našu žalost. Nitko od nas nije pozvan nositi križ sam. Čovjeka boli s Kalvarije dotiče osjećaj naših jada, i kao što je sam trpio budući kušan, tako je kadar i pomoći onima koji su u žalosti i kušnji radi njega. ‘Da, i svi koji hoće pobožno živjeti u Kristu Isusu bit će progonjeni. A zli ljudi i zavodnici napredovat će od zla na gore, varajući i bivajući prevareni. A ti ostani u onome što si naučio.’ Review and Herald, 10. siječnja 1888.”